

פ' פנחס

לציפוי נשמת

חוללי הרבנות וברזל חיידי יחי זכרם ברוך

תשפ"ד עילוי אושת חדשות

הפטרה: דברי ירמיהו

ישרי אדם מנצח זכמה
אדם יפיק רבנות
סג"ת

תמוז

העלון לעילוי נשמת הסבא היקר אליהו שלם בן מזל ואברהם ת. נ. צ. ב. ה

"וביום השבת" [כח, ט]

סליחה, כבוד הרב" שאלה אישה את ר' שלום שבדרון:
"הרב הסכים לברך אותי, ואני יודעת שהמברך מניח ידו
על ראש המתברך. למה לא הניח הצדיק את ידיו על
ראשי?" הייתה זו אישה רחוקה משמירת תורה ומצוות.
חייך רבי שלום והשיב לה על אתר: "האם אי פעם ברכת
על הנרות בערב שבת?" שאל. "כן בערב כיפור הדלקתי
וברכתי", השיבה האישה. "האם בשעה שברכת הנחת
את ידיך על האש?... בוודאי שלא! אף כל נגיעה בדבר
שהתורה אסרה, אש היא! תשובה שנונה, אבל יש כאן
עומק נוסף, רחב וברור יותר. איסור ועבירה – הם אש!
אין מניחים ידיים על אש! התשובה אינה פרי מוחו בלבד,
אלא פרי ליבו הבווער ביראת שמים של ר' שלום. מיד
ברגע שנשאל, למה לא יניח את ידיו, ראה לפניו אש
אוכלת [אמונה]

לעילוי
נשמת
ר'
רחמים
רובין
ז"ל

לעילוי
נשמת
זוהרה
בת
רחל
ז"ל

העלון לעילוי נשמת דוד לאמש ז"ל בן

זוהרה ושמעון ז"ל ת.נ.צ.ב.ה

יורק ומתקב מפי ציון כף האצמיר | מדפוס יואלין הרבים

לקבלת העלון - elial@eca.gov.il - או 0506255911

בשבילך אתה כבן של מלך

פותר לדבר בבית הכנסת
רק עם ה' יתברך

מלכות נשים צדקניות נאאף ישראל

חז"ל גילוננו כי בינה יתירה ניתנה בנשים, קשה לדעת אם חז"ל כיוונו לבינה במובן של הבנת המצבים המשפחתיים העדינים המיוחדים והסבוכים – שכולנו מכירים היטב, או שמא בהבנת צרכי בני הבית ומציאת הכיוון והדרך לחינוך הילדים. ואולי הכוונה לאינטואיציה חינוכית גבוהה אשר קיבלה האישה כדי שלא להזדקק ללימודי פדגוגיה ארוכי טווח ע"מ לחנך את ילדיה. אולי גם הלוגיקה של החינוך נטבעה באישיותה של אם הבית. או ש.. ואולי אכן כך הוא, מכל הנ"ל חנן השי"ת את אשת החיל הבונה את בית ישראל, כי היא עיקרו ויסודו של הבית וחינוך הבית בידה נמסר.

פטורה של האישה ממצוות שהזמן גרמן – מבאר רש"ר הירש [ויקרא כ"ג מ"ג] – אינו נובע מחשיבותן הפחותה כביכול, או מתוך שהתורה לא מצאה אותן ראויות למצוות אלו. אלא, שאין התורה חושבת שנשים זקוקות למצוות אלו ולקיומן, ומתוך מעלתן, משום שדין התורה מבוסס על העובדה – שאצל הנשים קיימת חיבה יתרה והתלהבות קודש לתפקידן בעבודת הבורא, יותר מאשר אצל הגברים. הגברים, שניסיונות שונים מסכנים את נאמנותם לתורה, זקוקים מדי פעם לתזכורות מדרבנות ומזהירות בצורת מצוות שהזמן גרמן, לא כן הנשים שצורת חייהן כוללת פחות ניסיונות וסיכונים [רעיון דומה כותב גם מהר"ל שמות י"ט ג].

האם היהודיה, היא זו אשר אמורה לגדל ולחנך דורות נוספים של יהודים, היא אשר תחנך את גדולי האומה, תחת ידה יגדלו יצמחו ויפרחו מנהיגי ישראל, גאוני ישראל, עם קדוש. באגדות חז"ל אנו קוראים על תנאים ואמוראים רבים אשר שחו אודות חובתם הגדולה ל"אימא",

כן הוא גם לאורך כל הדורות וההיסטוריה היהודית – בה נשזרו מעשי גבורה הרואים ומופלאים של נשות ואימהות ישראל, למען העתיד הרוחני של ילדיהם ובני ביתם.

ההרב ניסים פרץ

זצוק"ל

העלונים לעילוי נשמת
הצדקת לאה ז"ל בת רזל

קם רבי חייא על רגליו ואמר:

**"עד השתא בוצינא קדישא מסתכל עלן,
השתא לאו הוא עדן אלא לאשתדלא
ביקריה"**

[אדרא זוטא קדישא דף רצ"ו ע"ב]

"ואיך יתוקן עם ישראל? אותם שאנחנו קוראים להם חס ושלום "חילונים", יהודים יקרים, יתוקנו ממילא כשאנחנו נתוקן! אם אנחנו נהיה מאוחדים, אם אנחנו נהיה יראי שמיים אמיתיים ונלמד תורה כמו שצריך, אותם שהם בבחינת כל העם כולו בשגגה, יתוקנו ממילא! אדם חושב איך לתקן את העולם, צריך לדעת שתיקון העולם תלוי בתיקון עצמך!"

מתוך דרשת מו"ר זיע"א אשר נמסרה בתיקון היסוד הראשון לשנת תשע"ב, ביום י"ז טבת, ארבעים יום לפני הסתלקותו לגניז מרומים ביום כ"ח שבט תשע"ב

ה'מִרְכַּבַּת הַמְּשָׁנָה'

נפטר בשנת תקמ"א, הגה"ק רבי שלמה ב"ר משה מחעלמא. בעל 'מרכבת המשנה'. ישב על כיסא הרבנות בלבוב משנת תקל"ב עד שנת תקל"ח, ואז החליט לעלות לארץ ישראל. בדרכו התעכב בשאלוניקי ושם הדפיס שני חלקים של ספרו 'מרכבת המשנה' בשנת תקמ"א, ושם נפטר. כותב בהקדמתו: ובלימודי הייתי מתמיד ועל דלתות ספרי הראשונים ואחרונים הייתי שוקד, ומלאתי לי ארבעה טורים בלימודי הש"ס ופוסקים. בהקדמה לספרו 'שלחן עצי שטים' הוא כותב: הביאני עד הלום רב שקידה, כי נדדתי שנה מעיני, לילה כיום האיר לי, לא משתי מתוך אורלי.

"כל אדם המענג את השבת, יינתנו לו כל משאלות ליבו."

זיזוק לאליה

"וכיבס הכהן" [יט, ז]

לטהר טמאים לטמא טהורים באומר קדוש" (פיוט לפרשת פרה). מספרים כי בבוא רבינו בעל הב"ח זי"ע אל העולם העליון, לא מצאו בו שום שמץ חטא ועוון אשר יתחייב על ידו עונש גיהינום, ואפילו לא לעבור דרך פתחה של גיהינום, ובאו נשמות העשוקות בגיהינום לפני השי"ת, ואמרו כי אם היה עובר הב"ח זי"ע דרך פתחה של גיהינום היה מוציא אותם משם כידוע. מיד בא המקטרג והביא עברה אחת מהב"ח לפני הבית דין של מעלה, והוא, כי פעם אחת עבר בשוק והייתה עומדת עגלה רתומה לשור וחמור יחדיו שהם כלאים, ובעברו עליהם נתעטש, ומפאת העיטוש התחילו השור והחמור ללכת. ועל ידי החטא הזה נגזר דינו לעבור דרך פתחה של גיהינום. ובזה ביאר הרה"ק מרוז'ין זי"ע את הפיוט הנ"ל, לטהר טמאים, והיינו אם רצון השי"ת לטהר את הטמאים הם הרשעים להוציא אותם מהגיהינום, אז "לטמא טהורים", הוא מחפש איזה עבירה בטהורים אלו הצדיקים, "באומר קדוש", עבירה קלה שנעשה על ידי הקדוש רק באומר (נר ישראל, רוז'ין)

רחב הייתה גויה, שאינה חייבת במצוות. חמישים שנה היא חיה כגויה, בלי תורה, והיא הקריבה את כל עתידה ואמרה: "ה' הוא האלוקים! אני אעשה את רצון ה'! היא הגיעה לנקודת האמת עד הסוף, והייתה מוכנה עבור האמת הזאת לא רש לשנות הרגלים, אלא לסכן את החיים שלה, ולאחר מכן לשנות את כל אורח חייה לחלוטין.

כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם

הרבי מלובביץ

רבי מנחם מנדל שניאורסון

פנחס זכה על מעשהו לשכר של "ברית כהונת עולם". לפי פשוטם של דברים, הובטח שצאצאיו יהיו כוהנים לנצח. אך הספרי (סוף פרשת בלק) מגלה עומק נפלא: לא השכר בלבד תמידי, אלא גם מעשה הכפרה של פנחס, "ויכפר על בני ישראל" – "עומד ומכפר עד שיחיו המתים". כלומר, פעולתו לא הייתה חד-פעמית וחולפת, אלא כפרה רצופה ובלתי-פוסקת, עד הגאולה – מפני שגם החטא מוסיף להתעורר במרוצת הדורות. רעיון דומה לומד הגאון הרוגוצ'ובי על הנאמר בספר יהושע (כב, ז) בעניין עוון פעור: "אשר לא הטברנו ממנו עד היום הזה". לדבריו, מכאן ראייה שכפרת פנחס היא 'פעולה נמשכת', לפי שהחטא הוא 'עוון נמשך'. חטא חמור כל-כך איננו נמחק על אף הכפרה המידית, ורק בתחיית המתים, כשיבוא יום הדין הגדול, ימורק החטא לחלוטין. הדברים האלה מפורשים בדברי התוספות על דברי הגמרא (סוטה ג,ב): "מפני מה נקבר משה אצל בית פעור? כדי לכפר על מעשה פעור". נאמר בתוספות שהחטא חוזר מתחדש – "בכל שנה ושנה, בעת שחטאו ישראל בבנות מואב, בית פעור עולה למעלה כדי לקטרג ולהזכיר עוון, כשהוא רואה את קברו של משה, חוזר ושוקע; שמשה רבנו שקעו בקרקע עד חוטמו, וכל שעה שעולה, חוזר ונשקע למקום ששקעו משה רבנו".

נמצא שחטא פעור ומעשה הקנאות של פנחס לא היו אירוע יחיד. יש כאן התרחשות בלתי-פוסקת: חטא פעור צף ועולה, ומשה רבנו – שיזיר את פנחס באומר לו "קריין האיגרת יהא מבצעה" – הודף את חטא פעור למטה. אך זה צף שנית, ומשה נאבק בו שוב וחוזר חלילה. סופו של עוון פעור יהיה לעתיד לבוא, כאשר רוח הטומאה תעבור לחלוטין מן הארץ. לכן חז"ל קושרים זאת ל"עד שיחיו המתים", כי כל עניין המוות הוא תוצאה של רוח הטומאה, וכאשר הקשר עם הקב"ה, שהוא מקור החיים, יתקיים בלי שום הפרעות, יתבטא הדבר גם בחיים הגשמיים, ועד ש"יחיו המתים". מעין זה אפשר להשיג גם עכשיו, על-ידי לימוד התורה. ידוע פתגמו של רבנו הזקן, שהתורה מחוללת 'תחיית המתים', כי אין לך דבר קר וחסר חיות כמו השכל, ועל-ידי התורה מוענקת חיות של קדושה לשכל הקר, ויש כאן מעין תחיית המתים. החטא משתקף בטומאת מת, שהיא החמורה שבטומאות. לנוכח זאת משה רבנו "נתכרכמו פניו", והוא תהה: "במה תהא טהרתו?". ואז גילה לו הקב"ה את מצוות פרה אדומה, המטהרת טמאי מת. גם תקופת הגלות היא מעין 'פרה אדומה' (ילקוט שמעוני, חוקת, רמז תשנט). ועל כך דורשים: "ויקחו אליך פרה אדומה" – לוקחים את הגלויות ומביאים אותן למשה רבנו, שהוא 'גואל ראשון' וגואל אחרון, והוא 'שורף' אותן. כוח זה קיים אצל כל יהודי, שכן יש בו ניצוץ מנשמת משה, ובכוחו לשרוף את הגלות הפנימית שבנפשו ועל-ידי זה להחיש את שריפת הגלות הכללית. (תורת מנחם)

מחמנים לשיעור תורה מרתק קבוע כל שני ורביעי החל משעה 17:30 עם הרב יהודה בר שלום שליט"א

מכתב אל מנהיג

הגאון הרב מרדכי אליהו זצ"ל

כהונת עולם

"והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהנת עולם תחת אשר קנא לאלהיו ויכפר על בני ישראל" (כ"ה, י"ג)

"אר"א א"ר חנינא: לא נתכהן פינחס עד שהרגו לזמרי, דכתיב: והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם" (זבחים ק"א:)

מבואר בדברי חז"ל, שמראש לא אמור היה פינחס להיות כהן. רק לאחר שקינא לשם ה' ניתנה לו הכהונה (עיין באו"ח הקדוש שחקר בשאלה אם ניתנה לו הכהונה מכאן ולהבא או למפרע). כבר עמדו המפרשים על השאלה: מדוע לא נתכהן פינחס קודם לכן עם בית אביו? וביארו, שפינחס עדיין היה ילד קטן בזמן שנמשחו אהרון ובניו, והקטנים לא נמשחו.

הרא"ם הסביר, שהיה גלוי וידוע לפני הקב"ה שעתיד פינחס לזכות בכהונה בקנאתו את קנאת ה', ולא מצד היותו מזרע אהרון, לכן לא נתכהן קודם.

לפי הזוהר הקדוש (במדבר, דף רי"ד ע"א) משמע, שכיון שהרג את זמרי, ניתנה לו כהונת עולם להודיע שכהונתו לא נפסלה.

ואהבת לרעך כמוך

הפלט ספור מהלמר החסידי הצ'ק אברהם פריד

אברהם פריד Avraham Fried

26 במרץ 2011

שבוע טוב

בכינוס השלוחים לפני שבוע. סיפר אחד מהם סיפור שריגש אותי מאוד.

שמחת תורה.

בקליפורניא בבית כנסת של חב"ד. הציבור רוקד ושמח עם התורה. בין הרוקדים ילד בן תשע שמחזיק את ספר התורה כשאביו מסייע לו להחזיק את הספר הכבד. בביתו של הילד. תמונה אחרת לגמרי. אמו של הילד חולה במחלה נוראה. שוכבת במיטתה וזקוקה לרחמי שמים.

בדרך הביתה מבית הכנסת. הציע הילד לאביו 'אולי נביא הביתה ספר תורה כדי לרקוד איתו עם אמא. וכדי שאמא תוכל לנשק אותו?'

ואכן למחרת. לפני ההקפות. פנה האב לשליח החב"די וביקש רשות לקחת אחד מספרי התורה לביתו. כמובן שהשליח הסכים אך אמר לו 'חכה. אל תלך לבד... והנה בעוד האשה שוכבת במיטתה. היא שומעת מרחוק שירה. המתקרבת ומתגברת. היא לא הספיקה לשאול מהיכן מגיעה השירה השמחה הזו ופתאום דפיקות בדלת... בעלה פתח את הדלת והיא מגלה להפתעתה את כל מתפללי המניין כשהשליח בראשם ובידם ספרי התורה. אנשים. נשים וטף. כולם באו לעשות הקפות ולשמח אותה בביתה!

הם רקדו ושרו והאשה זרחה מאושר עם חיוך על שפתיה. כבר מזמן היא לא חייכה כך. הילד בן התשע. שמח מאוד. הוא ביקש ספר תורה אחד וקיבל את כל הקהל בעוצמות אדירות של שמחה ושירה עם כל ספרי התורה. תודות ליוזמה של השליח שחשב להביא את ההקפות לביתם.

השליח המשיך לספר:

האשה. היתה אמי. היא נפטרה חודשיים אחר כך.

והילד בן התשע. הי' אני!

והוסיף. אז. כילד. הרגשתי אסיר תודה לשליח. שמרוב שהיה מלא באהבת ישראל.

הרגיש והבין שהבקשה שלי היתה כדי לשמח את אמי בשמחת תורה. והוא עשה מזה הרבה יותר ממה שחלמתי.

אז החלטתי. שכשיגיע הזמן. גם אני רוצה להיות שליח ולעזור ליהודים.

היום אכן אני אחד מהשלוחים של הרבי בקליפורניה.

"באהבת ישראל נביא את הגוראל"

"את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי תשמרו" (כח, ב)

דרכו בקודש של הרה"ק ר' אברהם המגיד מטריסק, הייתה, ליתן לכל החסידים הבאים להסתופף בצלו לאכול על שולחנו. היו נוסעים אליו חסידים למאות ולאלפים, וביניהם אנשי מעשה יראים ושלמים, תלמידי חכמים גדולים ורבנים מפורסמים, וגם עשירים ואמידים, וכולם היו צריכים לאכול אצלו כל זמן שבאו, בין בחול ובין בשבת או ביום טוב. אחר היום טוב, הזמן שהחסידים נוסעים בהמוניהם, היה הצדיק נעשה בעל חוב גדול. נכנסו פעם אליו אנשים מכובדים, מהמקורבים שלו, ושאלו את פיו, היות שההוצאה על מזונות החסידים מרובה, והרבי נעשה בעל חוב, ומוכרח הוא לשלוח משולח לאסוף כסף מהחסידים בשביל לפרוע החובות, ובכך הלא מוטב שהרבי לא ייתן לחסידים לאכול ולא יצטרך אחר כך ליקה מאתם מעות לשלם החובות. שתק מה הרבי. חשבו החסידים שמן הסתם שתיקה כהודאה, ונכנסו עוד פעם לדבר על כך בפרטות פתח הצדיק ואמר, בזמן שבית המקדש היה קיים אמרו חז"ל המזבח מכפר, ועכשיו שולחנו של אדם מכפר, ובכך אני אומר "את קרבני", הקרבן שלי הוא, "לחמי לאישי", מה שאני נותן לחם לאנשים שלי, ובוזה יש "ריח ניחוח לה", וסליחה וכפרה לי ולכל החסידים.

השבוע

שית בשדה

סיפור לשבת

מתוך [הון fe 610] **הרה ארה**
elife

צדיק ברזל

פחד ובהלה-רבתי שררו ברחובות טבריה העתיקה, יהודים כגויים התרוצצו בפחד וניסו לנחש מה ילד יום. שליטה של

סוריה, שנודע בעריצותו הרבה, הודיע שהוא מתכוון לכבוש את טבריה ולהפוך את כל תושביה לעבדי-עולם. שמועות על אכזריותו של המושל כבר נפוצו מפה לאוזן והזועות התעופפו במרחבי הדמיון בחוסר שליטה. לאט לאט קיבלו תרחישי האימה מעוררי החלחלה ממדי-אמת, ורק אז התברר לטבריינים שמצבם חמור הרבה יותר משמועות בעלמא. הימים היו לפני כארבע מאות שנה, ומושל סוריה העריץ גייס לרשותו טכניקה שאמנם כבר הייתה בעולם - בימי הרומיים, אבל דרשה תחכום רב ומיומנות גדולה: הטלת אבני-קלע אדירות ממדים כשעל גבן לפידי אש בוערים, שיועדו להרוג, להרוס, להצית שריפות, ובעיקר: לגרום לכניעה מוחלטת ומהירה. האבנים הראשונות אכן חוללו הרס עצום. טבריה של אותם ימים מוקפת הייתה חומת אבן משלושת צדדיה, ומצידה הרביעי הייתה הכינרת חומתה. מושל סוריה החליט אפוא להתמודד מול חומות אבן מאשר לגרום לחייליו להסתבך במימי הכינרת ולהפסיד בקרב. גורם אחד לא לקח המושל הסורי בחשבון: רבי חיים אבולעפיה. רבי חיים אבולעפיה הראשון, שבאותם ימים עלה מארצות הגולה לשכון בארץ ישראל, החליט לקבוע משכנו על שפת הכינרת, שם בבית צנוע ובישיבה שהקים למד ולימד תורה בקדושה ובטהרה. ביום הראשון לקרב שמע הרב זעקות מחרישות אוזניים, קריאות לעזרה וקולות בהלה. הדבר הפריע לתלמודו והוא יצא מבית המדרש ושאל את העוברים ושבים מה מתרחש בעיר, כי כן היה הרב שקוד על תלמודו בפרישות רבה ומנותק לחלוטין מן העולם הזה. לשמע דבריהם על "פגזים" אימתניים שנוחתים על העיר ומטילים בה שריפות ענק והרג רצחני, הניף הרב את ידו בביטול. בו במקום נטל את מקלו, אמר מה שאמר ועשה מה שעשה, ולאחר מכן החווה באמצעות מקלו קו דמיוני בקשת עגולה מאווירה של טבריה לכיוון הכינרת, שמימיה הרגועים ניבטו מאחוריו. מאותו הרגע והלאה - כל אבן שנורתה לעבר טבריה, עשתה את דרכה בקשת אדירה ורחבה היישר אל מימי הכינרת בלא שתגרום נזק ואפילו לא בהלה...תושבי טבריה יצאו מחוכים ושלווים לרחובות העיר, והביטו במופע החינם שסיפקה להם "כיפת הברזל" השמימית של הצדיק רבי חיים הקדוש. ככל שגברו והתרחבו חיוכיהם של הטבריינים, עלה מפלס החמס והזעם בלבו הרצחני של המושל הסורי, שנוכח שפגיעותיו חדלו מלזרוע חורבן ואבדות בעיר. לאחר דרישה וחקירה מאומצת נודע לו שאיש אלוקים יהודי עשה מה שעשה וכדורי המוות שלו אינם יעילים במאומה. הוא מבזבז את זמנו לריק. מיד שלה המושל הסורי נציגים מכובדים עם הסכם הפסקת אש לתושבי טבריה, ובאותו רגע שהללו הסכימו לקבלו מידי - לא לפני שהבטיח להם שקט ושלווה בהן צדקו - עשה המושל האכזר והתמַ ה את דרכו לבית מדרשו של רבי חיים על שפת הכינרת. בכניסתו גחן והשתטח מלוא קומתו לרגלי הצדיק ונשק את שולי מעילו. "אם אדם קדוש כזה שורה בתוכם", אמר לטבריינים שהופתעו מרפיסותו של האכזר במושלי הסביבה. "עפר אני תחת כפות רגליו". מספרים. שמאז והלאה נהבט שמו של רבי חיים כ"אבו-ל'עפיה". שמשמעותו "השולט על האש..".

בסדר
"ועמך כלם צדיקים".
רק שאריות לזה התחזקת
גדול מאד בכל אשר יעבר עליך

תרפ"א - השע"ד 1920-2013

מר"ן בדורו של

בקנאו את קנאתי בתוכם

וידבר ה' אל משה לאמר, פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כיליתי את בני ישראל בקנאתי, לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום". וכאן צוה ה' יתברך שגם פנחס יזכה בכתר כהונה לעולם. וכל זה בשכר זאת שפנחס במעשהו המיוחד, השיב את חמת ה' מעל בני ישראל, ובזכותו נעצרה המגפה.

ויש לומר משל על זה, שהיה מלך אחד עובר בדרך, ונוסע עם שריו הנכבדים. והנה בדורות ההם, לא כולם הכירו את המלך. בדרכו, עבר המלך בסמוך לקבוצה של ילדים ששיחקו להנאתם. ראו את המלך, קפץ הילד הגדול שבחבורה, חטף את הכובע של המלך והחל להכריז בצחוק: "מי רוצה לקנות כובע? מי קונה?"

המלך כעס מאד, וחשב לדון את הילד על בזיון המלוכה ולהמית אותו. ראה זאת אחד השרים, מה עשה? ירד מהמרכבה, ניגש את הילד וסטר לו בחזקה על לחיו. חטף את הכובע מידי והשיבו על ראשו של המלך. וחמת המלך שככה. המלך נרגע מכעסו. נמצא אם כן, שאותו שר שסטר לילד, עשה לו טובה גדולה, כי בזאת הצילו מן המוות לחיים.

כך עשה פנחס. באותה שעה היה כעס גדול על עם ישראל, כי אלוקינו שונא זימה, ועם ישראל נכשלו אז בעבירות החמורות ביותר, וכבר חשב ה' יתברך לכלות את בני ישראל בחמתו. בא פנחס והכה את זמרי ואת קזבי, המית את שניהם, ובמעשה זה הטיב טובה גדולה לכל ישראל, שעל ידו חמת המלך שככה, ופסקה המגיפה. לכן אמר ה' יתברך, "הנני נותן לו את בריתי שלום."

שומע תפילה

מרחבות איש

תשפ"ד

העלון לעילוי נשמת הגבאי ר' יוסף חיים ענתבי ז"ל בן מרסל ודוד ע"ה ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת כל הנפלים על קידוש ה' ת. נ. צ. ב. ה.

למניינם 2024

להחזרת החטופים בעזרת ה' במהרה

"אשר יצא לפניהם..." [כז, יז] מובא בהקדמת ספר קובץ שיעורים ויש לבאר פירוש "אשר יצא לפניהם" כמסופר על הגאון ר' אלחנן וסרמן הי"ד, שכשפרצה מלחמת העולם השנייה, הוא היה בארצות הברית לצורך איסוף ממון לשיבתו הקדושה, וכששמע על המלחמה הודיע למלווי שברצונו לחזור במהירות האפשרית למקום מגוריו בליטא ברנוביץ. ומלוי שאלו אותו, רבי, הרי מי יודע מה יהיה עם הרבי שם, ובפרט שהצדדים הלוחמים היו ידועים כרוצחים שפלים, ודם יהודי היה הפקר בעיניהם, על כן כדאי שהרבי יישאר עמנו כאן ואנחנו נדאג להביא את משפחתו לכאן ונדאג לו לכל צרכיו. רבי אלחנן לא הסכים בשום אופן, ואמר להם בתור תפקידי כרב אני חייב להיות עם בני עדתי בשעות טרופות וקשות אלו, הרב הוא אחראי לקהילתו, והוסיף, איך אני יכול להשאיר את קהילתי בעת צרה, הרי אני רבם, ואם לא ישאבו ממני עידוד והתחזקות בשעות קשות אלו, ממי ישאבו... ואכן קם ונסע לעיריתו כדי להיות עם בני קהילתו עד הרגע האחרון, והוא עלה עמם על המוקד על קידוש ד' הי"ד. וכה היה המעשה, באמצע לימודם מסכת נדה בישיבה, ביום י"ט תמוז תש"א הגיעו הנאצים ימ"ש להוציאם להורג, כשהוליכום למקום ההרג, רבי אלחנן חיזק את בני עדתו, ודיבר בשקט, תוך מגוחה נפשית כדרכו בקודש, ארשת פניו הביעה רצינות, ובדיבורו לא הרגישו כל נימה פרטית, אף לא נפרד מבנו ר' נפתלי בינוש [שהיה בין הנספים], שיחתו הייתה מכוונת לכולם לכלל ישראל. וכה היו דבריו "במרומים מחשיבים אותנו כצדיקים, כנראה שנבחרנו לכפר בגופותינו על כלל ישראל, אי לזאת אנו צריכים לשוב לד' בתשובה שלימה ומיד... הזמן קצר, הדרך למבצע התשיעי [מקום הטבח של קדושי סלבודקה, קובנא] קרובה, עלינו לדעת כי קרבנותינו יעלו יותר לרצון על ידי התשובה, ועל ידי כן נציל את חייהם של אחינו ואחיותינו באמריקה... שלא תעלה ברעיונו איזו שהיא מחשבת פסול ח"ו, שהיא כפיגול ופוסלת את הקרבן, אנו מקיימים עתה את המצווה הכי גדולה באש הצתה ובאש אתה עתיד לבנותה", האש היוקדת את גופתנו היא האש שתחזור ותקים מחדש את בית ישראל."

לקבלת העלון - elial@eca.gov.il - או 0506255911

השקידה של גדולי

נמדד לפי הבתים

הגאון הצדיק רבי אלחנן יוסף הרצמן כותב בספרו: **אומרים בשם החפץ חיים זי"ע** לא כעולם הזה העולם הבא . בעולם הזה גדלה של עיר נמדד לפי מספר הבתים והרחובות המצויים בה . כמו כן גדלה של מדינה נמדד לפי מספר הערים והעיירות הנכללים בשטחה אבל בעולם הבא גודל המדינה נמדד לפי מספר הבתים בהם למדו תורה , וחוץ מזה אינו שווה כלום !

מתוך צוהר לעולם השקידה של גדולי

ה ד ו ר ו ת

שקידת התורה

באחד מחדרי הבית נקבע מקום תפילה למניין קבוע מקרב השכנים , והגאון רבי יהושע בבחרותו עשאו גם מקום תורה . לילות שלמים היה מתבודד בו ופומיה לא פסיק מגירסא . סיפרה אחותו שנהלה את משק הבית כי אחרי פטירת אימם , לפעמים הכינה לו ב'מנין שטוב' את ארוחתו בערב , אולם מקוב שהיה שקוע בעיונים כל הלילה עד כדי התפשטות החושים , לא טעם מאומה ולא בא אוכל בפיו עד שהאיר היום .

'אל תאמר נער אנכי'. לך בכחך זה והושעת את ישראל!'

**סוס נכנס לקיוסק ומבקש
לשתות פחית, המוכר נותן לו
פחית והסוס מברך: "ברוך
אתה... שהכל נהיה בדברו".
המוכר בהלם אומר: בחיים לא
ראיתי סוס מברך על שתיה,
אומר לו סוס: אחרי שלוש
חודשים בהפגנות גם סוס
לברך.**

ה' משבה את מעשהו של פנחס (מהפרשה הקודמת), ומבטיח לזרעו כהונת עולם. בני ישראל עורכים מפקד לשבטים בערבות מואב. בנות צלופחד באות אל משה בטענה שלאביהן אין בנים, ולכן לא יהיה ממשיך למשפחתו ולנחלתו. הן רוצות, למרות שזו זכות של הבנים במשפחה, לרשת את הנחלה. ה' מקשיב לבקשתן, ומורה על כך בחוק – מי שאין לו בנים, הבת יורשת את הנחלה. ה' מזכיר למשה שלא יוכל להיכנס לארץ, ואומר לו לעלות על ההר לראות אותה מרחוק. משה מוטרד: מי ימשיך להנהיג את העם? וה' מכריז על יהושע בן נון לממשיכו. משה ממנה את יהושע. בהמשך הפרשה – פירוט של הקורבנות, שיש להקריב יום יום ובמועדי השנה.

לא לקרוא בשעת תפילה וקריאת התורה

הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

להינצל מעין הרע

הזכרנו, שמצאנו בדברי רבותינו שיש מקרים שיש לחוש לעין הרע, ולכן גם נוהגים שאין להעלות לתורה שני אחים או אב ובנו בזה אחר זה, שלא יזקו בעין הרע, שבכל דבר הגורם התפעלות אצל בני אדם ושימת לב יתירה, עלולה לשלוט שם עין הרע. אולם אלו שעוסקים יותר מדאי בעניני עין הרע, לא די להם שהם תופסים את הטפל ועוזבים את העיקר, שהרי מחמת העסק בעין הרע אינם מתבוננים כראוי על מעשיהם, עוד זאת באה עליהם רעה גדולה ומרן החיד"א בספר ככר לאדון (דף רפ"ה ע"א) כתב, לדור דור הודיע, כי העשב הנקרא "רודא" או "רוטא", מועיל נגד עין הרע, ולבטל כשוף, ומרבני עיר הקדוש ירושלים שמעתי מעשה נורא על זה, ויש שם קדוש "רוטה", ויכוין הנושא עשב הנזכר בשם זה, וטוב לו, ובלשון המשנה העשב הזה נקרא "הפיגם", ומועיל גם נגד מגיפה (הפיגם אותיות מגיפה בהיפוך האותיות).

הלכות – החפץ חיים

כלל ה', סעיף ז' - דע, שכשם שאסור להוציא דיבה על חברו, כך אסור להוציא דיבה על חפצו. ומצוי מאוד בעוונותינו שחנווני מוציא דיבה על נכסי חנווני אחר, וזו היא לשון הרע גמורה מדאורייתא.

כלל ה', סעיף ח' - איסור סיפור לשון הרע שאסרה התורה, הוא אפילו על אמת, אפילו ביחיד, וכל שכן בשניים. כי בשניים העוון גדול יותר כיוון שהשומעים מאמינים יותר, ונגרם יותר בוז למי שמסופר עליו.

תשב אנוש עד דכא

השבע [יום חמישי-ט"ו תמוז] חוגגים אנו את יום הילולתו ושמחת ליבו של אדוננו הצדיק רבינו חיים בן עטר, בעל האור החיים הקדוש, יהי רצון שזכותו תגן בעדנו, אמן.

באחת מהפגלותיו של אור החיים הקדוש התפרקה האונייה בלב ים ונותר אור החיים הקדוש בודד על קרש שנפל מהאונייה, הגלים זרקו אותו לכל עבר, אך בחסדי ה' לאחר יומיים הגיע הרב לחוף מבטחים-חוף ריק שאין בו שום נפש אדם, ואין קול ואין ענה ואין קשב (מלכים א יח, כט). החל אור החיים הקדוש ללכת בתוך הים ושם ראה עשן יוצא מארובה, אלה עשן באפי (ישעיה סה, ה), אמר בליבו, אלך לשם, כנראה אמצה שם בני אדם, שהרי אין עשן בלי אש. להפתעתו הגדולה מצא שם אור החיים הקדוש ארמון מלכים, חדרים מפוארים ורהיטים מכובדים, והפלא הגדול שלא היה שומר בכניסה ושום נפש חיה, הסתובב הרב בבית אנה ואנה וראה שולחנות מלאים כל טוב עם פירות וירקות, שקדים ובוטנים, ואכל מהם מעט כדי להרגיע את רעבונו שלא אכל כמעט שלושה ימים (וכיון לשלם לבעלים על מה שאכל, והותר הדבר משום שהיה זה פיקוח נפש). אח"כ נכנס אור החיים הקדוש לאחד החדרים וישן על המיטה. והנה לאחר דקות ספורות, באו בעלי הבית- שודדי הים, ניגשו לשולחן וראו קליפי פירות, נבהלו ושאלו, מי העז להיכנס לביתם? כולם לשלוח הרבות, "אמר ראש השודדים, "אולי עושים לנו מצוד". תיכף ומיד עברו בין החדרים עד שהגיעו לחדר בו ישן אור החיים הקדוש, ראו אותו שוכב ואמרו לו: "הי, תקום! מה אתה עושה פה? מי נתן לך רשות להיכנס לפה?". "א..א.א. תספר לנו סיפורים", השיבו השודדים בעזות, "אתה סוכן משטרה סימול, ועלול אתה ללכת ולפרסם איפה אנחנו נמצאים". אור החיים הקדוש ענה להם בדמעות שליש, "אני יהודי, לא מתעסק בשום דבר מלבד בתורת אלוהי, רק בתורת ה'..", אך דבריו נפלו על אוזן ערלה, "אנו צריכים לדון אותך, תכין את עצמך למוות", השיבו השודדים. אור החיים הקדוש התעקץ בסדן והתחטא לפני ה' יתברך, "חטאתי לפניך ריבונו של עולם, וכזאת וכזאת עשיתי". עד שלפעת באו אליו השודדים ובישרוהו שראש השודדים רוצה לחקרו שלא נכנס לביתם בעבר וגילה סודות לאחרים. נכנס אור החיים הקדוש עטוף בסדן לפני ראש השודדים, והופתע לשמוע מפיו את המילים: "רבי חיים, כבודו לא זוכר אותי?" "לא, איני זוכר.. מאיפה אני מכיר אותך?", השיב הרב. ראש השודדים החל לספר שהיה נער צעיר שלמד בתלמוד תורה, אך כעס מאוד על הוריו והורגם, רח"ל". אתה זוכר אחד כזה?", שאל את הרב. כן, אני זוכר", השיב הרב ואמר: "אבל מה זה נוגע אליך?" "זה אני", השיב ראש השודדים, לאחר שהרג את אביו ואמו ידע שאין לו חלק בעולם הבא, גיהנום פעורה תחת רגליו, ולכן אמר בליבו "וכאשר אבדתי אבדתי (מושאל מאסתר ד, טז), אהיה השודד הכי גדול בעולם, לא מעניין אותי דבר, רק לטסטם לגול ולהרוג אנשים כי יודע אני שאין תשובה למעשי". "אולם", המשיך ראש השודדים ואמר, "כל הזמן אני מרגיש מיוסר, כואב לי מאוד, אם תבטיח לי שהקב"ה יקבל אותי בתשובה שלימה, אני מוכן לעשות הכל, נפשי וזעקת כל היום וכל הלילה, זה לא מתאים לנשמתו להיות ראש השודדים, "השטן נכנס בקרבו וגרם לו לעשות זאת, והשטן עמד על ימיו לשתנו (זכריה ג, א). לכן אני מבקש ממך רבי חיים דבר אחד, נפשי תחת נפשך, אם אתה מקבל על עצמך לפעול שיקבלו אותי בתשובה בשמים אני מציל את נפשך", סיים ראש השודדים אור החיים הקדוש השיב שיכול לתת לו תיוק, אך זה יהיה קשה מאוד, ומסופק אם יוכל לעשותו. מה שתגיד לי אני מוכן לעשות", השיב ראש השודדים, "אני רוצה לזכות בחיי העולם הבא ותיקון לנפשי, אני מוכן אפילו למות". "השיב ראש השודדים. ובכך, השיב הרב ואמר, "לאחר שתצא מהמקום הזה, תקבל עליך תשובה שלימה, לשוב אל ה' ולהיות ירא שמים בתכלית, אח"כ תחפש חור של נחש ארסי קטן, תשים אותו בתוך שפורפרת, תדאג לו ותיתן לו לאכול ולשתות מידי יום, וכל היום והלילה תלמד תורה ותתפלל מעומק הלב. כעבור שבוע שנים שאתה מאכיל את הנחש הזה, תפתח את פי השפורפרת שבו הנחש נמצא, והוא יצא ויכיש אותך למוות, וזה יהיה התיקון שלך, מידה כנגד מידה, במידה שאדם מודד בה מודדים לו (סוטה ח ע"ב), אתה גידלת אותו, האכלת והשקת אותו, והוא יתנפל עליך וכיש אותך, בנים גדלתי ורוממתי והם פשעו בי (ישעיה א, ב). וכמו הוריק שגידלו אותך והרגת אותם, מיתתך תהיה כפרתך". ניגש ראש השודדים את ידו של אור החיים הקדוש, יצא לחוף ואמר לשאר השודדים שאין להם מה לדאוג, כל כולו קדושה וטהרה ואין חשש שגאלה דבר, נתן לרב אוכל ובגדים והניחו במקום שמים וכל להגיע בחורה לעירו. כך הוצרך אור החיים הקדוש להתוודע בצורה כזאת מזעזעת כדי להשיב את נפשו של ראש השודדים.

